

Myšlenka a pojetí

Každá „myšlenka“ musí být (vy)myšlena, tj. musí být uskutečněna aktivitou myšlení; v tom smyslu je vždy „věcí subjektivní“. Důležité však je, abychom si zároveň také uvědomili, že žádnou (skutečnou) myšlenku nelze redukovat na *pouhou* subjektivitu. Jednou (vy)myšlena, stává se tato myšlenka skutečností; to za prvé, ale není to zdaleka vše. Myšlenka se totiž vždycky také vztahuje k něčemu, co není pouhou součástí subjektivity, ale co od myšlenky (a její skutečnosti) nelze oddělit: myšlenka, která se nevztahuje k něčemu takto s aktem myšlení zásadně nespojeného, nsvázaného, tedy vlastně nějak mimo sám tento akt „skutečného“, „jsoucího“, přestává být skutečnou myšlenkou (zůstává jen jakýmsi dojmem či pocitem, ale ani zde nemůžeme najít „dojmy“ nikterak nespojené s intencí, tj. nezatížené, „neznečištěné“ vztahem k něčemu, co není jejich součástí). To platí ještě významněji a bytostněji o každém „pojetí“, zejména pak filosofickém: každé filosofické pojetí je výmyslem, tj. muselo a musí být aktivně (vy)myšleno, protože nikdy nemůže jen prostě vyplývat z čehokoli již daného; a naproti tomu žádné filosofické pojetí nemůže být obviňováno ani usvědčováno z toho, že je „čirým výmyslem“, protože v každém takovém pojetí je a vždy musí být mnohé, co nezůstává pouhou jeho součástí ani složkou, nýbrž odkazuje na něco jakoby „skutečného“ nebo přinejmenším stojícího *mimo* toto pojetí a *před* ním jakoby „vně“. (Viz Aristotelés: je nesnadné s s pravou naprosto minout.)

(Písek, 120629-1.)